

Laodicea – Kettőes számú

A protestáns szarv

Jeff Pippenger

2023-08-27

Alapvetően fontos, hogy a Jelenések könyvében feltároló üzenet megértéséhez felismerjük a protestáns reformáció gyökereit, fejlődését és jelentőségét. A reformáció történetének három elsődleges vonulata foglalkozik a Bibliával, a Biblia tanulmányozásában alkalmazandó helyes módszertannal, valamint azzal, hogy az e történelem során kiválasztott hírnökök e történelem útjelzői. Mint mindig, Sátán több hamisítvánnyal megkísérelte elrejteni a King James Bibliát, és több hamisítvánnyal igyekezett elrejteni a Biblia helyes megértésének módszertanát, továbbá arra is törekedett, hogy elrejtse azokat a helyes hírnököket (útjelzőket), akiket e történelem során, annak útján támasztott fel Isten.

„Sátán azonban nem télenkedett. Most azt kísérelte meg, amit minden más reformmozgalomban is megkísérelt: hogy megtévessze és elpusztítsa a népet azáltal, hogy az igaz mű helyett hamisat tukmál rájuk. Amiként a keresztény egyház első századában voltak hamis Krisztusok, úgy a tizenhatodik században is hamis próféták támadtak.” The Great Controversy, 186.

A millerita történelemben 1840-től 1844-ig a protestantizmus palástja — amely az Egyesült Államokat jelképező földi fenevad két szarva közül az egyik — a millerita adventizmusra szállt, és az lett a protestáns szarv. Ugyanakkor azok az egyházak, amelyek korábban protestánsnak vallották magukat, hitehagyott protestantizmussá lettek, vagy ahogyan a milleriták nevezték őket: „Róma leányai”. Amikor a protestánsok 1843-ban elutasították az első angyal üzenetét, elbuktak, és a protestantizmus palástját a milleriták vitték tovább. A millerita történelem Isten azon munkájának tetőpontja volt, amely által az Ő „pusztai egyházát” Isten Igéjének teljes megértésére vezette.

A vizsgálati ítélet megnyílása magával hozta Isten törvényének, és különösen a szombatnak a próbáját. A harmadik angyal üzenetének hirdetéséhez olyan egyházra volt szükség, amely fenntartja Isten törvényét, amelyet a sötét középkor idején a pápai hagyományok és szokások alá temettek. Krisztus a protestánsokat az 1840-től 1844-ig terjedő történelemhez vezette, és eléjük tárta Illés próbáját, akit William Miller előképezett; és amikor a protestánsok elutasították Miller üzenetét, visszatértek Rómához. Az első angyal üzenetének próbáját, amint azt Miller hirdette, Illés példázta a Kármel-hegyen.

És Illés odalépett az egész néphez, és ezt mondta: Meddig sántikáltok még kétfelé? Ha az Úr az Isten, őt kövessétek; ha pedig a Baál, akkor őt kövessétek. A nép pedig egy szót sem felelt neki. 1Kir 18:21.

1840-ben, amikor Illés üzenetével szembesültek, amelyet Miller és az első angyal képviselt, a protestánsok a Baált választották!

A protestáns reformáció a Biblia igazságainak egy olyan felnyitása volt, amely a „hajnali csillaggal” vette kezdetét, amelyről ígéret adatott, hogy a Thiatira gyülekezete által jelképezett történelem idején adatik. A Biblia elleni közvetlen támadás évszázadokkal korábban kezdődött, és világosan be van mutatva A nagy küzdelemben, különösen a valdensek történetén keresztül. 1930-ban Benjamin Wilkerson kiadta Our Authorized Bible Vindicated című könyvét. A könyv dokumentálja a szent eredeti szövegek elleni hadviselést, amelyeket végül a King James Biblia lefordításához használtak fel, valamint a különféle sátáni hamisított szövegeket, amelyeket a katolikusok, a hitehagyott protestantizmus és a laodiceai adventisták terjesztettek és mindmáig terjesztenek. Ez a hadviselés jóval a valdensek története előtt kezdődött, de ők jelentik azt a waymarkot és szimbólumot mindazok számára, akik életüket adták azért, hogy tanúságot tegyenek a helyes kéziratok fontosságáról, amelyeket végül az 1611-es King James Biblia fordításában használtak fel.

A King James Biblia 1611-es elkészítése igen sajátos fordítási folyamaton ment keresztül. A Biblia lefordításának és kiadásának folyamata hét előállítási lépés révén valósult meg. Ennek véghezviteléhez hét évre volt szükség, és hét bibliai év kétezer-ötszázhusz nap. Ez természetesen ugyanaz a prófétai napokban számolt időtartam, amely alatt Jézus sokakkal megerősítette a szövetséget Dániel kilencedik fejezetének beteljesedéseként. E szent hét közepén Krisztust keresztre feszítették, és természetesen a megfeszített Krisztus a Biblia középpontja. A tiszta Isten Igéjének előállításához vezető hét lépés a következő volt.

- Először: Az egyes személyek által végzett kezdeti fordítás: Körülbelül 50 fordítót hat bizottságba osztottak, amelyek mindegyike a Biblia különböző részeiért volt felelős. Ezek a személyek az eredeti nyelvekről (héber, arámi és görög) angolra fordították a szöveget.
- Másodszor: Bizottsági felülvizsgálat: Miután az egyes bizottságok befejezték egy szakasz fordítását, a munkát maguk a bizottsági tagok vizsgálták felül. Ez lehetővé tette a közös hozzájárulást és a hibák kijavítását.
- Harmadszor: az Általános Bizottság felülvizsgálata: Az egyes bizottságok fordításait ezt követően tudósok egy nagyobb csoportjának nyújtották be, amelyet Általános Bizottságnak neveztek. Ez a bizottság a hat fordítóbizottság mindegyikének képviselőiből állt. Átvizsgálták a teljes munkát, összehasonlítva és összehangba hozva a különböző bizottsági fordításokat.
- Negyedszer: További felülvizsgálat és átdolgozás: Az Általános Bizottság átdolgozott változatát visszaküldték az egyes bizottságoknak további felülvizsgálat és finomítás céljából. Ez az ismétlődő folyamat elősegítette annak biztosítását, hogy a fordítás következetes és pontos legyen.
- Ötödször: Végso felülvizsgálat és jóváhagyás: Miután az egyes bizottságok befejezték átdolgozásaikat, a végleges tervezetet a Főbizottság elé terjesztették végso felülvizsgálatra és jóváhagyásra.
- Hatodszor: királyi jóváhagyás és közzététel: a jóváhagyott fordítást ezt követően I. Jakab király elé terjesztették, hogy jóváhagyását adja rá.

- Hetedszer: Miután királyi jóváhagyását megadta, a fordítást 1611-ben a Biblia King James Versionjaként (Authorized Version) adták ki.

Az Úr beszédei tiszta beszédek; olyanok, mint a föld kemencéjében megpróbált ezüst, hétszer megtisztítva. Megőrzöd őket, ó, Uram, megtartod őket ettől a nemzedéktől mindörökké.
Zsoltárok 12:6, 7.

Sátánnak Isten Igéje elleni hadviselésében, valamint a jelzőkövek ellen, amelyeket e kibontakozó történelem különböző hírnökei és az Ő Igéjének helyes felosztásához alkalmazandó helyes módszertan képviselnek, az 1611-es King James Bible olyan jelzőkő, amelyet a tizenkettedik zsoltár kifejezetten azonosít. A különféle hamis Bibliák közül, amelyeket megrontott katolikus kéziratok alapján állítottak elő, egyetlenegy sem felel meg a tizenkettedik zsoltár kritériumainak. A hét lépésből álló megtisztítási folyamat és a kétezer-ötszázhusz nap időszaka azonosítja, hogy a King James Bible Isten „tiszta beszédei”. Isten megígéri, hogy a King James Bible-t mint az Ő tiszta Igéjét örökké megőrzi, és ezért azt is megígéri, hogy fenntartja a „historizmus” módszertanát, amelyet a protestáns reformátorok, köztük William Miller is alkalmaztak.

A tizennegyedik században John Wycliffe-et, akit A nagy küzdelem című könyv „a reformáció hajnalsíllagának” nevez, Isten arra használta, hogy lefordítsa a Bibliát egy olyan nyelvre, amelyet még az egyszerű ember is megérthetett. Ő az a hírnök, aki a protestáns reformáció kezdetének útjelzőjét jelöli.

„Az a nagy mozgalom, amelyet Wycliffe indított el, s amelynek az volt a rendeltetése, hogy felszabadítsa a lelkiismeretet és az értelmet, valamint szabaddá tegye a nemzeteket, amelyeket oly sokáig Róma diadalszekeréhez láncoltak, a Bibliából fakadt. Itt volt annak az áldásáradatnak a forrása, amely az élet vizéhez hasonlóan a tizennegyedik század óta végigáradt a korszakokon. Wycliffe feltétlen hittel fogadta el a Szentírást mint Isten akaratának ihletett kinyilatkoztatását, a hit és az élet elégséges szabályát. Úgy nevelték, hogy a római egyházat tekintse az isteni, tévedhetetlen tekintélynek, és hogy megkérdőjelezhetetlen tisztelettel fogadja el az ezer esztendő alatt megszilárdult tanításokat és szokásokat; ő azonban mindezekről elfordult, hogy Isten szent igéjére hallgasson. Ezt a tekintélyt sürgette a nép előtt elismerni. Ahelyett, hogy az egyház szólna a pápán keresztül, kijelentette, hogy az egyetlen igaz tekintély Istennek az Ő Igéjén keresztül szóló hangja. És nemcsak azt tanította, hogy a Biblia Isten akaratának tökéletes kinyilatkoztatása, hanem azt is, hogy a Szentlélek annak egyetlen magyarázója, és hogy tanításainak tanulmányozása által minden embernek magának kell megismernie kötelességét. Így fordította el az emberek gondolatait a pápától és a római egyháztól Isten Igéje felé.”

„Wycliffe a reformátorok egyik legnagyobbika volt. Értelmi látókörének tágasságában, gondolkodásának világosságában, az igazság melletti szilárd kitartásában és annak védelmében tanúsított bátorságában kevesen érték utol azok közül, akik utána jöttek. Az élet tisztasága, a tanulásban és a munkában tanúsított lankadatlan szorgalom, a megvesztegethetetlen becsületesség, valamint a Krisztushoz hasonló szeretet és hűség szolgálatában az első reformátort jellemezték. Mindez annak a kornak szellemi sötétsége és erkölcsi romlottsága ellenére, amelyből kiemelkedett.”

„Wycliffe jelleme bizonyágtétele a Szentírás nevelő és átformáló erejének. A Biblia tette őt azzá, ami volt. A kinyilatkoztatás nagy igazságainak megragadására irányuló törekvés minden képességnek frissességet és erőt kölcsönöz. Tágítja az elmét, élesíti az érzékelést, és megérleli az ítélőképességet. A Biblia tanulmányozása minden gondolatot, érzelmet és törekvést úgy nemesít, ahogyan semmiféle más tanulmány nem képes rá. Szilárdságot ad a célnak, türelmet, bátorságot és állhatatosságot; finomítja a jellemet és megszenteli a lelket. A Szentírás komoly, tiszteletteljes tanulmányozása, amely a tanuló elméjét közvetlen kapcsolatba hozza a végtelen Értelemmel, erősebb és tevékenyebb értelmű, valamint nemesebb elvű embereket adna a világnak, mint amilyeneket az emberi bölcsélet által nyújtott legkiválóbb képzés valaha is eredményezett. „Beszéded megnyilatkozása világosságot ad, értelmessé teszi az együgyűeket” — mondja a zsoltáríró. Zsoltárok 119:130. A nagy küzdelem, 93, 94.”

A John Wycliffe-fel kapcsolatos bizonyágtételt követően A nagy küzdelemben White testvér a hűséges reformátorok (útjelzők) sorát adja, amely végül elér a reformátor John Knoxig. Megjelöl egy jelentős kérdést, amelyet Mária, a skótok királynője intézett John Knoxhoz.

„John Knox elfordult az egyház hagyományaitól és miszticizmusától, hogy Isten Igéjének igazságaival táplálkozzék, és Wishart tanítása megerősítette elhatározásában, hogy elhagyja Róma közösségét, és a üldözött reformátorokhoz csatlakozzék...”

„Amikor Skócia királynőjével került szemtől szembe, akinek jelenlétében a protestánsok oly sok vezetőjének buzgalma alábbhagyott, John Knox rendíthetetlen tanúságot tett az igazság mellett. Hízolgésszel nem lehetett megnyerni; fenyegetések előtt nem hátrált meg. A királynő eretnkséggel vádolta. Kijelentette, hogy a népet olyan vallás elfogadására tanította, amelyet az állam megtiltott, és így áthágta Isten parancsát, amely arra kötelezi az alattvalókat, hogy engedelmeskedjenek fejedelmeiknek. Knox határozottan felelt:—„Miként az igaz vallás sem eredetét, sem tekintélyét nem fejedelmektől nyeri, hanem egyedül az örök Istentől, úgy az alattvalók sem kötelesek vallásukat fejedelmeik ízléséhez szabni. Mert gyakran éppen a fejedelmek azok, akik minden más embernél tudatlanabbak Isten igaz vallása felől. Ha Ábrahám minden magva a fáraó vallásán lett volna, akinek sokáig alattvalói voltak, kérem, asszonyom, miféle vallás lett volna akkor a világon? És ha az apostolok napjaiban mindenki a római császárok vallásán lett volna, kérem, asszonyom, miféle vallás volna most a földön? ... Így tehát, asszonyom, beláthatja, hogy az alattvalók nincsenek fejedelmeik vallásához kötve, jóllehet tisztelettel tartoznak nekik.”

„Mária ezt mondta: „Ti az Írást egyféleképpen magyarázzátok, ők [a római tanítók] pedig másféleképpen; kinek higgyek, és ki legyen a bíró?””

„Istennek higgyetek, aki világosan szól az ő Igéjében” — felelte a reformátor —; „és azon túl, amit az Ige tanít nektek, se egyiknek, se másiknak ne higgyetek. Isten Igéje önmagában világos, és ha valamely helyen homályosság volna, a Szentlélek, aki soha nem ellenkezik önmagával, más helyeken világosabban megmagyarázza ugyanazt, úgyhogy semmi kétség nem maradhat, kivéve azokban, akik makacsul tudatlanok.” Ilyen igazságokat szolt a rettenthetetlen reformátor, élete kockáztatásával, a királyi hatalom fülébe. Ugyanezzel a rendíthetetlen bátorsággal kitartott célja mellett, imádkozva és megvívva az Úr harcait, míg Skócia meg nem szabadult a pápaságtól.” A nagy küzdelem, 250., 251.

A reformátor és a királynő közötti párbeszéd kiemeli a reformáció történetének harmadik szálát, amely azonosítja Sátán azon törekvését, hogy meghamisítsa a Bibliát, a reformátorokat és a bibliai tanulmányozás módszertanát. János válasza a királynőnek az volt, hogy a helyes módszertan a „historicismus”, amely azon az előfeltevésen alapul, hogy a prófétai történelem egyik vonalát a Szentlélek a prófétai történelem egy másik vonalával magyarázza meg.

A világosság megnyílt a sötétségben. Wycliffe és a korai reformátorok egészen a millerita történelemig bezárólag a bibliai tanulmányozásnak egy „historizmusnak” nevezett módszerét alkalmazták. A bibliai próféciaértelmezés e módszerének történetét gyakran figyelmen kívül hagyják, pedig alapvetően fontos felismerni, ha valaki valóban meg akarja érteni a Miller, majd azt követően a Future for America által elfogadott prófétikus értelmezési szabályok jelentőségét.

Mindössze két egyházat azonosít White testvér Isten név szerint megjelölt népeként: az ókori Izráelt és a Hetednapos Adventista Egyházat.

„Újra és újra el kell ismételni azokat az okokat, amiért Isten népének neveztetünk. 5Mózes 4:1–13” Kéziratközlések, 8. kötet, 426.

„Az apostolok egyháza”, „a pusztában levő egyház” a pápai sötétség idején soha nem neveztetett Isten megnevezett népének, mert e kifejezés (amelynek jelentése: nevet viselni) olyan egyházat jelöl, amely arra a felelősségre rendeltetett, hogy Isten törvényének letéteményese legyen; és az adventizmussal együtt Isten prófétai igazságainak letéteményeseivé is kellett lenniük.

„Isten e napokban arra hívta el egyházát, miként az ókori Izráelt is elhívta, hogy világossággént álljon a földön. Az igazság hatalmas hasítóeszközeivel, az első, a második és a harmadik angyal üzenetei által, elkülönítette őket az egyházaktól és a világtól, hogy szent közelségbe vonja őket Önmagához. Törvénye letéteményeseivé tette őket, és rájuk bízta az erre az időre szóló prófécia nagy igazságait. Miként az ókori Izráelre bízott szent kijelentések, ezek is szent letét, amelyet közölni kell a világgal. A Jelenések 14. fejezetének három angyala azokat a népeket jelképezi, akik elfogadják Isten üzeneteinek világosságát, és az Ő követeként indulnak el, hogy a föld egész hosszában és szélességében hirdessék a figyelmeztetést.” Bizonyosságtételek, 5. kötet, 455.

William Miller volt a kiválasztott hírnök Isten prófétai igazságainak feltárására, és amikor ezek az igazságok 1844-ben egy népet a Szentek Szentjének nyitott ajtajához vezettek, Isten akkor feltárta Isten törvényét. Wycliffe útjelző a Biblia feltárásában és a protestáns reformáció kezdeteinek létrehozásában, de egyúttal útjelzője Isten azon munkájának is, amelynek célja „a prófécia nagy igazságainak” megalapozása. John Wycliffe volt a hajnalcsillag, amely a pápaság ezerkétszázhatvan éves uralmának történetében azonosítható. Munkássága a tizennegyedik században kezdődött, majd a tizenhetedik században e prófétai vonal egy másik útjelzője volt a King James Biblia 1611-ben történt megjelenése. E vonalon végül eljutunk Miller prófétai értelmezési szabályainak útjelzőjéhez. Miller útjelző ezen igazságvonalon, és ugyanígy az ő szabályai is. Szabályai tanúságot tesznek az adventizmus végén álló útjelzőről, amelyet a Prophetic Keys kiadása képvisel.

Ha nem értjük meg, hogy Miller szabályai egy prófétai történelem vonalán álló útjelzőt jelentettek, amely a Biblia eredeti és helyes szövegeinek megőrzésére irányuló munkát képviselte, valamint a Biblia igaz értelmének feltárására irányuló munkát is, ami megkövetelte, hogy a reformátorok elvezetessenek a „historicism”-nak nevezett szent tanulmányozási módszertan megértésére és alkalmazására, akkor híján vagyunk azoknak az ismereteknek, amelyek szükségesek ahhoz, hogy felismerjük az adventizmus végén a harmadik angyal világosságának bemutatásával és megőrzésével kapcsolatos prófétai igazságokat. Ezért fontos, hogy rövid áttekintést adjunk e történelmi vonalról.

A „protestáns” szó egyetlen valódi meghatározása az, hogy tiltakozni Róma ellen. Ha egy egyház megszűnik tiltakozni Róma ellen, többé nem protestáns, hanem Róma leányává válik, amint azok a protestánsok is, akik elutasították az első angyal üzenetét. Az a legfőbb felismerés, amely a katolikus egyházból kivált protestánsok „jelmondatává” lett, ez volt: „a Biblia és egyedül a Biblia.” A történelem azonban tanúsítja azt a tényt, hogy a Bibliát helyesen kellett felosztani.

Igyekezzél, hogy Isten előtt megállhass, mint kipróbált ember, mint olyan munkás, akinek nincs oka a szégyenkezésre, aki helyesen hasogatja az igazság beszédét. A szentségtelen és üres fecsegéseket pedig kerüld; mert azok egyre nagyobb istentelenségre vezetnek. 2
Timótheus 2:15, 16.

A bibliai tanulmányozásnak azt a módszerét, amelynek alkalmazására a protestánsok indíttatást nyertek, amikor igyekeztek helyesen hasogatni az igazság beszédét, „historicismusnak” nevezik. Ez a módszer sajátos és komoly célpontja volt Sátán támadásának, és meg is támadta azt.

„Magunknak kell tudnunk, mi alkotja a kereszténységet, mi az igazság, mi az a hit, amelyet átvettünk, mik a bibliai szabályok — azok a szabályok, amelyeket a legfőbb tekintély adott nekünk.” The 1888 Materials, 403.

A reformátorok által alkalmazott bibliai módszertan aláásásának kezdete, egészen William Millerig és őt is beleértve, kifejezetten a tizenötödik századhoz kapcsolódik egy Francisco Ribera (1537–1591) nevű jezsuita tudóssal, akinek a futurista értelmezés népszerűsítését tulajdonítják. Kommentárt írt a Jelenések könyvéhez, amely a próféciaák jövőbe helyező értelmezését javasolta, elszakítva azokat történelmi összefüggésüktől. Ribera ezt a módszertant annak érdekében alkotta meg, hogy ellenálljon annak az igazságnak, amelyet a historicizmus módszertana mindenkor felszínre hozott. Ez az igazság pedig az volt, hogy Róma pápája a bibliai prófécia antikrisztusa.

A tizenhetedik és tizennyolcadik században dokumentálható, hogy a protestantizmus tudatában volt annak, hogy Ribera hamis módszertana sátáni és tarthatatlan volt. A protestánsok abban a történelmi korszakban könyveket és röpiratokat írtak a jezsuita tudós „istentelen és hiábavaló szöcséplései” ellen. De 1909-ben megjelent a trójai faló, a Scofield magyarázatos Biblia, és a Biblia lábjegyzeteibe beillesztett hivatkozások Ribera, valamint egy másik jezsuita, Manuel Lacunza (1731–1801) tanításain alapultak. Lacunza a Juan Josafat Ben-Ezra írói álnevet használta, és kiadott egy könyvet, amelynek címe: A Messiás eljövedele dicsőségben és fenségben. Miként előtte Ribera, ez a könyv is közvetlen támadás volt a Jelenések könyvében foglalt próféciaák beteljesedése ellen.

Sátán tudta, hogy az az üzenet, amelyet a zűrzavar homályával kellett befednie, a Jelenések könyvéből származó végső figyelmeztető üzenet volt. Azáltal, hogy a két jezsuita pap istentelen és hiábavaló szóbeszédeit beépítették a Scofield Referenciabibliában található hivatkozásokba, Sátán el tudta vezetni a hitehagyott protestánsokat a jezsuita módszertanok elfogadására, s így megvakította őket az igazsággal szemben. Sátán ezt több katolikus prófétai modell bevezetésével vitte véghez, amelyek megszüntették annak lehetőségét, hogy világosan azonosítsák, ki a bibliai prófécia antikrisztusa. Ez nem volt nehéz megtévesztés Sátán számára, mert a protestánsok már 1843-ban, Miller üzenetének elutasításával, visszatértek a római egyházhoz.

Az évek során több könyv és cikk jelent meg, amelyek dokumentálják Sátán támadását a Biblia ellen, amely Krisztus keresztre feszítését követő első néhány században kezdődött. Ez a támadás eljutott arra a pontra, hogy hamis kéziratokat vezettek be, hogy hamis Bibliákat hozzanak létre. Sátán megtámadta azokat a reformátorokat is, akiket Isten Igéjének fenntartására támasztott fel, életük idején és még azután is, hogy ezek a reformátorok meghaltak.

Gondoljuk csak meg, miként kezelik a modern hetednapí adventista történészek és teológusok William Miller személyének kérdését. Mintha kiásták volna csontjait, és a Mississippi folyóba vetették volna őket.

„William Miller nyugtalanította a Sátán országát, és az ösellenség nemcsak az üzenet hatásának ellensúlyozására törekedett, hanem magának a hírnöknek az elpusztítására is. Amikor Miller atya a Szentírás igazságát gyakorlati módon alkalmazta hallgatói szívére, a névleges keresztények haragja fellobbant ellene, miként a zsidók indulata is felgerjedt Krisztus és apostolai ellen. Az egyháztagok felfingerelték az alantasabb néposztályokat, és több alkalommal ellenségei azt tervezték, hogy kioltják életét, amikor elhagyja az összejövetel helyét. Ám szent angyalok voltak a sokaságban, és egyikük ember alakjában megragadta az Úr ezen szolgájának karját, és biztonságban kivezette őt a dühödt csöcselék közül. Munkája még nem fejeződött be, és Sátánnak valamint követéinek csalódniuk kellett szándékukban.” Spirit of Prophecy, 4. kötet, 219.

Figyeljük meg, miként kisebbsítette le és leplezte el az adventizmusnak ugyanaz a két csoportja (a teológusok és a történészek) Miller szabályainak érvényességét, amelyekről White testvérnő tudunkra adja, hogy mindazok használni fogják, akik valóban hirdetik a három angyal üzenetét.

„Azok, akik a harmadik angyal üzenetének hirdetésében vesznek részt, ugyanazon terv szerint kutatják az Írásokat, amelyet Miller atyánk követett. A Views of the Prophecies and Prophetic Chronology című kis könyvben Miller atyánk a következő egyszerű, mégis értelmes és fontos szabályokat adja a Biblia tanulmányozására és értelmezésére:—

„[Az egytől ötig terjedő szabályok idézve.]”

„A fentiek e szabályok egy részét alkotják; és a Biblia tanulmányozása során mindnyájunk számára helyes lesz, ha figyelembe vesszük az itt lefektetett elveket.” Review and Herald, 1884. november 25.

Anélkül, hogy áttekintenénk a prófétai történelem azon vonalának három szálát, amely Isten Igéjének fejlődéséhez és megalapozásához kapcsolódik, lehetetlen felismerni annak a jelentős bizonyágtételnek a súlyát, amely William Millert mint hírnököt erősíti meg: mint azt, akit üzenetének előterjesztésében Illés jelképezett; mint Mózeszt a Millernek az igazak feltámadásában való feltámasztására vonatkozó ígéretben; és mint Elizeust, a készségében, hogy elhagyja birtokát és az Illés-üzenet szolgálatába álljon. White testvérő mindhárom bibliai hőst úgy azonosítja, mint akik William Millert jelképezik, akit a modern adventista teológusok és történészek ma úgy kezelnek, mintha csupán valami „szegény parasztfiú” lett volna a tizenharmadik századból.

William Tyndale egyike volt azon számos reformátornak, akiket Isten a prófétai történelem e vonalán támasztott. Ha így fogalmazhatok, azokkal a pápai követekkel szemben, akikkel kapcsolatba került, ez volt az ő „küldetésnyilatkozata”: „El fogom érní, hogy a szántóvető fiú többet tudjon a Szentírásból, mint ti.” William Miller volt az a földműves fiú, aki az ekét vezette, és beteljesítette Tyndale próféciaját.

Ez a bevezetés jelentősen leegyszerűsítésre került mindazon történelmi anyag tekintetében, amely felhozható volna mindannak alátámasztására, amit eddig előadtunk. Most az Alfa és az Ómega néhány jellegzetességét fogjuk megvizsgálni, hogy ezáltal visszatérjünk Miller mint útjelző és mint hírnök szemléletéhez.

Dániel könyve egy olyan könyv kezdete, amely két könyvből áll. E könyv vége a Jelenések könyve. Noha két különálló könyvről van szó, együtt mégis egy könyvet alkotnak.

Évekkel ezelőtt nyilvános eszmecsere folytattam egy jól ismert Hetednap Adventista teológussal, aki a Hetednap Adventista Egyház Generálkonferenciájának Bibliai Kutatóintézetében dolgozott. A teológus arra törekedett, hogy helyesbítse az én értelmezésemet Dániel könyve tizenegyedik fejezetének utolsó hat versével kapcsolatban, valamint a Dániel könyvében szereplő „mindennapi” értelmezését illetően is. Eszmecserenk egy bizonyos időszakon át zajlott, mivel abból állt, hogy ő írt egy cikket, amelyre én válaszoltam, arra ő viszontválaszt adott, én pedig természetesen újból kifejtettem a gondolataimat, és így tovább. Az eszmecsere során tájékoztattam arról, hogy annál a bizottságnál, amelyben a Generálkonferencián dolgozott, őt tartották Dániel könyve szakértőjének, míg egyik munkatársát Jelenések könyvének helyben illetékes szakértőjeként tartották számon. Eszmecsereink során nem kívánta érinteni a Jelenések könyvével kapcsolatos kérdéseket, hanem inkább a kollégájához utalta azokat. Azt akarta, hogy a vita kizárólag Dániel könyvére szorítkozzék.

White nővér világosan kijelenti, hogy Dániel és a Jelenések egy könyv. Ezen a szinten a Bibliát jelképezik, amely egy könyv, de két könyvből áll: a régiből és az újból. White nővér megjegyzést tesz továbbá a zsidó egyházról is, amely egyedül a régi könyvet tekinti annak az egy könyvnek; és szól azokról is, akik semmibe veszik a régi könyvet, mert csak az új könyvet értik, vagy csak azt hajlandók megérteni. Ihletett bizonyágtétele szerint, ha valaki csak az újat fogadja el, akkor a régít elutasítja, és fordítva. Amikor a teológus azt állítja magáról, hogy Dániel szakértője volt, de a Jelenéseké nem, ezzel megismétli azt a zsidó felfogást, amely csak az Ószövetséget fogadja el; és tudjuk, hová vezetett ez a szűklátókörű szemlélet a zsidókat. A kérdés bármelyik oldalára állni — a

régít elfogadni, de az újat nem, vagy az újat elfogadni, de a régít nem — annyi, mint az egész bizonyágtételt elutasítani.

„A Megváltó megkérdezte tanítványait, hogy értik-e ezeket a dolgokat. Ők így feleltek: „Igen, Uram.” Akkor ezt mondta nekik: „Annakokáért minden írástudó, aki a mennyek országára megtanított, hasonlatos ahhoz a gazdához, aki az ő kincseiből régít és újat hoz elő.” Ebben a példázatban Jézus tanítványai elé tárta azok felelősségét, akiknek az a munkájuk, hogy a világnak adják azt a világosságot, amelyet tőle nyertek. Akkoriban az Ószövetség volt az egyetlen létező Szentírás; de nem csupán a régiek számára íratott, hanem minden korszaknak és minden népnek. Jézus azt akarta, hogy tanításának tanítói szorgalmasan kutassák az Ószövetséget ama világosság után, amely megerősíti az ő azonosságát mint a próféciában megjövendőlt Messiásét, és feltárja küldetésének természetét a világ felé. Az Ó- és az Újszövetség elválaszthatatlan, mert mindkettő Krisztus tanítása. A zsidók tana, akik csak az Ószövetséget fogadják el, nem üdvösségre vezet, mivel elvetik a Megváltót, akinek élete és szolgálata a törvény és a próféciák beteljesedése volt. És azok tana sem üdvösségre vezet, akik elvetik az Ószövetséget, mert az Krisztus közvetlen bizonyágtételét veti el. A kételkedők azzal kezdik, hogy leértékelik az Ószövetséget, és már csak egyetlen további lépés választja el őket attól, hogy az Újszövetség érvényességét is tagadják, és így mindkettőt elvetik.”

„A zsidóknak csekély befolyásuk van a keresztény világra abban, hogy feltárják előttük a parancsolatok fontosságát, beleértve a szombat kötelező törvényét is, mert amikor előhozzák az igazság régi kincseit, félreteszik az újakat, Jézus személyes tanításaiban. Másfelől a legerősebb oka annak, hogy a keresztények nem tudják a zsidókat befolyásolni arra, hogy Krisztus tanításait mint isteni bölcsesség beszédét elfogadják, az, hogy amikor előhozzák igéjének kincseit, megvetéssel bánnak az Ótestamentum gazdagságával, amely Isten Fiának korábbi tanítása Mózes által. Elutasítják a Sinai-hegyről kihirdetett törvényt, valamint a negyedik parancsolat szombatját, amely az Éden kertjében rendeltetett el. Az evangélium szolgálja azonban, aki Krisztus tanításait követi, alapos ismeretre tesz szert mind az Ó-, mind az Újtestamentumban, hogy azokat valódi világosságukban tárhasa a nép elé mint elválaszthatatlan egészet — az egyik a másikra támaszkodik, és megvilágítja azt. Így tehát, amint Jézus tanította tanítványait, kincses tárukból „újat és régít” hoznak elő.” A prófécia lelke, 2. kötet, 255.

Az előző intésnek van egy másik alkalmazása is a laodiceai adventistákra. A Biblia egészében való hit megvallása, mind az Ó-, mind az Újszövetség elfogadása mellett, a Prófétaság Lelkének elutasítása ugyanaz az árok, mint amikor valaki csupán az egyik bizonyágtételt fogadja el. Az igazság megerősítéséhez két tanú szükséges; ennél fogva lehetetlen az igazságot egyetlen tanúval megalapozni, és ha valaki erre tesz kísérletet, mindkét tanút elutasítja: hitét arra alapozza, amit „fél igazságoknak” neveznek.

Most megismétlek egy kérdést, amely benne volt azoknak a kezdeti cikkeknek egyikében, amelyek 2023 júliusa óta jelentek meg. A kérdés így hangzik: „Milyen új világosság származott az adventizmusból 1863 óta?” A válasz egyszerűen ez: „Semmi.”

„Dániel könyve és a Jelenések könyve egy. Az egyik prófécia, a másik kijelentés; az egyik lepecsételt könyv, a másik megnyitott könyv. János hallotta a titkokat, amelyeket a mennydörgések szóltak, de azt a parancsot kapta, hogy ne írja le őket.” Seventh-day Adventist Bible Commentary, 7. kötet, 971.

Az Alfa és az Ómega tehát azt jelöli, hogy Dániel az első, a Jelenések könyve pedig az utolsó. Dániel az adventizmus kezdetét képviseli, a Jelenések könyve pedig az adventizmus végét.

„A Jelenések könyve lepecsételt könyv, de egyben megnyitott könyv is. Csodálatos eseményeket tár elénk, amelyek e föld történelmének utolsó napjaiban fognak bekövetkezni. E könyv tanításai határozottak, nem misztikusak és nem érthetetlenek. Benne ugyanaz a prófétai vonal kerül elő, mint Dániel könyvében. Némely próféciákat Isten megismételt, ezzel is megmutatva, hogy jelentőséget kell tulajdonítani nekik. Az Úr nem ismételt meg olyan dolgokat, amelyeknek nincs nagy jelentőségük.” Manuscript Releases, 9. kötet, 8.

Az adventizmus kezdetén, éppen azokban az igékben, amelyek az adventizmus központi oszlopát alkotják, azokban az igékben, amelyek 1798-ban feltáruultak; Jézus úgy mutatkozott be, mint „Palmoni”, a Csodálatos Számláló. Az adventizmus végén Jézus úgy mutatkozik be, mint „Alfa és Omega”, a csodálatos nyelvész — az Isten Igéje. Ezért az adventizmus kezdete és az első angyal üzenete „az időre volt felfüggesztve”. Az adventizmus végén a harmadik angyal üzenete az Ő Igéjére lesz felfüggesztve.

Az adventizmus kezdete és vége a bibliai prófécia hatodik királyságának történelme idején megy végbe; ezért az Egyesült Államok kezdetének és végének idejére esnek. Az Egyesült Államok prófétai történelme a republikanizmus és a protestantizmus két szarvának történelme. E történet lezárulásakor e két szarv bárányból sárkánnyá változik. A republikanizmus demokráciává változik, a protestantizmus pedig hitehagyott protestantizmussá. Amikor az Egyesült Államok számára a kegyelmi idő pohara közeledni kezd a beteléséhez, amint ez éppen most történik, a hitehagyott republikanizmus és a hitehagyott protestantizmus két szarva képmást alkot a fenevadnak, így módon az egyházat és az államot egyetlen, sárkányként szóló szarvvá egyesítve. Isten azonban nem marad tanú nélkül, mert miközben véget vet az Egyesült Államoknak, felemeli a protestantizmus valódi szarvát, hogy tiltakozzék mind az Egyesült Államokban felállított fenevad képmása, mind pedig azután az egész világgal szemben álló fenevad képmása ellen. A protestáns szarv felemelése az Egyesült Államok végén ugyanazon történelmi szerkezeten belül megy végbe, mint amelyben a protestáns szarv felemeltetett az Egyesült Államok kezdetén. Egy korábbi szövetséges nép félretételük, és egy új nép lesz az új szövetség népe. Nincs semmi új a nap alatt.

Amikor a Millerita történelemben megértett és bemutatott időprófeciákat használjuk az Alfa és az Ómega értékelésére, azt találjuk, hogy egy és ugyanazok. Minden időprófécia egy olyan történelemmel kezdődik, amelyben a prófécia hirdettetik, és ez a történelem mindig előképe annak a történelemnek, amelyben a prófécia beteljesedik.

A kétezer-háromszáz éves prófécia története a Kr. e. 457-ben kiadott harmadik rendelettel kezdődött, és 1844. október 22-én a harmadik angyal üzenetével ért véget. A harmadik rendelet eljövételét megelőző időben, de még annak megérkezése előtt, végbement a templom és

Jeruzsálem felépítésének munkája. Hasonlóképpen, a harmadik angyal eljövételét megelőző történet során a millerita templom alapvető igazságai megszilárdítottak.

1798-ban beteljesedett a kétezer-ötszázhusz éves prófécia, amely Kr. e. 723-ban kezdődött az északi tíz törzs szétszórásával. Ez a prófécia két ezer-kétszázhatvan éves időszakot jelölt meg, jelezve a szó szerinti templom és a szó szerinti Jeruzsálem szó szerinti pogány Róma általi megtiprását, amelyet a lelki városnak és templomnak pápai Róma általi ezer-kétszázhatvan éven át tartó megtiprása követett. A prófécia az északi királyság pusztulásával és a királyság polgárainak szétszórásával kezdődött. A prófécia felénél, 538-ban, Isten népének a pogány Róma, a bibliai prófécia negyedik királysága általi megtiprása véget ér, és ez Isten egyházának a sötét középkor pusztájába való szétszórását eredményezi. Ennek az időpróféciaának a vége 1798-ban a bibliai prófécia ötödik királyságának végét jelöli. Az északi tíz törzs, valamint a pusztába menekült keresztény egyház szétszórása azok egybegyűjtését jelképezi, akiknek rendeltetésük, hogy a protestantizmus szarvává legyenek. A határjelzőket gyakran ellentétek ábrázolják, és a szétszórátás jelentheti az egybegyűjtést, miként Illés Keresztelő Jánost jelképezi. Ugyanebben a prófétai szembenállásban Illés nem hal meg, Keresztelő János pedig meghal.

Kr. e. 677-ben Júda déli törzse (amelyet a Szentírás a dicsőséges földdel is azonosít) kétezer-ötszázhusz esztendőre szétszórattott, amely időszak 1844. október 22-én ért véget. Ez a prófécia Isten népének megtiprását jelölte meg, akiket Dániel a Dániel 8:13–14-ben „sereg”-ként azonosít.

Azután hallottam, hogy egy szent beszél, és egy másik szent így szólt ahhoz a bizonyos szenthez, aki beszélt: Meddig tart e látomás a mindennapi áldozat felől és a pusztító vétek felől, amely odajuttatja úgy a szenthelyet, mint a sereget, hogy lábbal tapossák? És ezt mondta nekem: Kétezer-háromszáz estig és reggelig; akkor megtisztul a szenthely. Dániel 8:13, 14.

A kétezer-háromszáz éves prófécia, amely ugyanabban az időben ért véget, mint a Krisztus előtt 677-ben kezdődött kétezer-ötszázhusz éves prófécia, a szentély eltiprását jelölte meg, amint azt Dániel 8:13, 14 azonosítja. Júda szétszórásának Krisztus előtt 677-ben adott prófeciáját Nabukodonozor három támadása előzte meg, és e prófécia 1844. október 22-én, a harmadik üzenet érkezésekor ért véget.

Az 1798-ban, illetve 1844-ben végződő két, egyenként kétezer-ötszázhusz éves prófécia azonosítja a Millerita templomalap építésének negyvenhat évét. Mózes negyvenhat napig volt, míg a templom építésére vonatkozó utasításokat átvette; Heródes templomának átépítése Krisztus idejében negyvenhat évig tartott, s ez Krisztus megkeresztelkedésének évében ért véget. A keresztségtől a pusztába ment negyven napra, és amikor visszatért, első ízben megtisztította a templomot, mire a kötekedő zsidók tudni akarták, milyen hatalommal cselekedett ilyet.

Közel volt a zsidók pászkája, és Jézus felment Jeruzsálembe. És a templomban talált ökr-, juh- és galambárusokat, valamint pénzváltókat, amint ott ültek. És miután kötelekből ostort készített, mindnyájukat kiűzte a templomból, a juhokat és az ökröket is; a pénzváltók pénzét kiszórta, az asztalokat pedig feldöntötte; és a galambárusoknak ezt mondta: Vigyétek el ezeket innen; ne tegyétek az én Atyám házáat kalmárság házává. Tanítványai pedig visszaemlékeztek

arra, hogy meg van írva: A te házad iránt való féltő szeretet emészt engem. Ekkor megszólaltak a zsidók, és ezt mondták neki: Miféle jelt mutatsz nekünk, hogy ezeket cselekszed? Jézus így felelt nekik: Rontsátok le ezt a templomot, és három nap alatt felépítem azt. A zsidók erre azt mondták: Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt felépítéd azt? Ő pedig az ő testének templomáról szólt. Amikor azért feltámadt a halálból, tanítványai visszaemlékeztek arra, hogy ezt mondta nekik; és hittek az Írásnak és a szónak, amelyet Jézus mondott. János 2:13–22.

A millerita templom negyvenhat év alatt épült fel 1798-tól, az első kétezer-ötszázhusz éves prófécia lezárulásakor, és negyvenhat évvel később, 1844-ben, a második kétezer-ötszázhusz éves prófécia beteljesedésekor ért véget. E negyvenhat év az első angyal eljövételével kezdődött, és a harmadik angyal eljövételével zárult, mert Krisztus azt mondta, hogy az Ő temploma három nap alatt emeltetik fel. Ha nem vagy hajlandó meglátni ezeket a tényeket, annak az az oka, hogy két elsődleges probléma áll fenn, azokon a problémákon túl, amelyek egy vonakodó és meg nem tért szívben létezhetnek. Az első probléma az, hogy nem vagy hajlandó a prófétai Igéhez abból a nézőpontból közelíteni, hogy a történelem ismétli önmagát. Nem vagy historista. A másik probléma annak képtelensége, hogy az Isten Igéjében feljegyzett jelképes szavakat Isten Igéje által alkalmazd. Mindezen próféciaák kezdetei azonosítják a véget, és mindig sokkal többet azonosítanak annál, mint pusztán az ismétlődő történelmeket.

A Biblia azt mondja, hogy a Szentlélek temploma vagyunk, és a test temploma negyvenhat kromoszómából áll. Azok a tudósok, akik e negyvenhat kromoszómát tanulmányozzák, arról tájékoztatnak bennünket, hogy a huszonhárom férfi kromoszóma és a huszonhárom női kromoszóma egy olyan fehérje köré van feltekeredve, amely kereszt alakú.

Dániel tizenkettedik fejezetében három egymással összefüggő időprófécia található; az első a szent nép erejének szétszórására utal, amely a Leviticus huszonhat „hét idejét” jelképezi. A szent nép erejének szétszórása, amely bennük teljesedett be, kétezer-ötszázhusz évig tartott, Dániel tizenkettedik fejezetében azonban ennek az időszaknak csupán az utolsó felére történik utalás. Úgy ábrázolja Dánielt, mint aki nem értette, mit jelentett a kijelentés.

És hallám a gyorsba öltözött férfiút, aki a folyó vizei fölött vala, amint fölemelé jobb kezét és bal kezét az égre, és megesküvék az örökké előre, hogy ideig, időkig és fél időig tart; és mikor véget vet a szent nép ereje szétszórásának, mindezek beteljesednek. És hallám, de nem értém; akkor mondám: Uram, mi lesz e dolgok vége? Dániel 12:7, 8.

Dániel tizenkettedik fejezete azt az üzenetet szemlélteti, amely a vég idején, vagyis 1798-ban lett felnyitva. Ebben a szakaszban Dániel William Millert jelképezi, aki abban a történelmi időszakban a bölcsék elsődleges jelképe. Millert először a Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetében található kétezer-ötszázhusz éves próféciahoz vezették, és a hetedik és nyolcadik versekben azokat a bölcséket jelképezi, akiknek összhangba kell hozniuk azt az igazságot, hogy a kétezer-ötszázhusz éves szétszórás a legbiztosabban úgy van azonosítva, mint Istennek a saját népe szétszórása.

És ha mindezek ellenére sem hallgattok rám, akkor hétszeresebben fenyítelek meg benneteket bűneitekért. És megtöröm hatalmatok kevéségét; olyanná teszem egeiteket, mint a vasat, és

földeteket, mint a rezet. 3Mózes 26:18–19.

Az ősi Izráel „kevélysége” abban állt, hogy megengedték nekik: elvessék Istent mint királyukat, és emberi királyt válasszanak. Az ő kevélységük, amely megelőzi a bukást (Példabeszédek 16:18), az a vágy volt, hogy hasonlókká legyenek mindazon bálványimádó királyságokhoz, amelyek körülvették őket. Előbb az északi királyság, majd a déli királyság eltávolítása a hatalom (király) szétszóratása volt, Kr. e. 723-ban, illetve 677-ben.

Miller azokat a bölcseket jelképezte, akik megértették a tudás növekedését, amely Dániel tizenkettedik fejezetének előző verseiben feltáratott; a hetedik és nyolcadik versekben pedig úgy jelenik meg, mint aki nem érti az ezerkétszázhatvan év kapcsolatát Isten népének szétszóratásának kétezer-ötszázhusz évével. Dániel Isten népét jelképezi az adventizmus végén, miként Millert is az adventizmus kezdetén. Az adventizmus végén ugyanaz a dilemma áll fenn, mert amint az adventizmus félretette Miller „a hét időre” vonatkozó értelmezését, kénytelen volt az ezerkétszázhatvan évet csupán a sötét középkorral azonosítani. A vég idején élő bölcseknek Dániel és Miller példájához hasonló problémát kellett megoldaniuk. Miért a 3Mózes huszonhat terminológiáját alkalmazza az Írás arra, hogy három és fél időt szemléltessen, nem pedig hét időt?

Miller ezt a dilemmát soha nem oldotta fel teljesen, ám 1856-ban az utolsó „új prófétai világosság” egy hat cikkből álló sorozatban került bemutatásra, amely soha nem zárult le; ez a hét időt úgy azonosította, mint három és fél évet, amikor a pogány Róma taposta Isten szó szerinti Izraelét, majd további három és fél évet, amikor a pápai Róma taposta a lelki Izraelt. Hét évvel később az adventizmus nyíltan elvetette a hét idő minden világosságát, előkészítve a dilemmát a bölcsek számára a vég idején, 1989-ben, amikor — amint azt Dániel könyve tizenegyedik fejezetének negyvenedik verse leírja — a volt Szovjetuniót képviselő országokat elsöpörte a pápaság és az Egyesült Államok.

Az első világosságot, amely Millertől adatott, 1863-ban elvetették, és az utolsó világosságot e tárgyban Hiram Edson adta abban a hat cikkben. Azoknak a cikkeknek a közlését megszüntették, és hét évvel (idővel) később a modern Izráel hatalmát félretették, hogy utánozzák azokat a bálványimádó egyházakat, amelyeket néhány évvel korábban helyesen Babilon leányaiként azonosítottak. A Leviticus huszonhatban szereplő hét idő mint prófétai tanítás a botránkozás kövévé lett, és megisméltódott az ősi Izráel gögje, amint azt az a vágyuk jelképezte, hogy Saul uralkodjék felettük királyként. Jézus a véget a kezdettel ábrázolja.

Dániel könyve egy ezerkétszázkilencven éves próféciát is megjelöl, valamint egy ezerháromszázharmincöt éves próféciát, amelyek egyaránt „a mindennapi” 508-ban történt elvételével kezdődnek. „A mindennapi” elvétele a pogány Róma ama ellenállásának megszüntetését jelképezi, amely a pápai hatalom 538-ban bekövetkező felemelkedésével szemben állt. Harmincéves átmeneti időszak telt el, mielőtt a pápai hatalom 538-ban a föld trónjára emeltetett; ezt követően a fennmaradó ezerkétszázhatvan év 1798-ban ér véget. Az egyik királyságból a másikba való harmincéves átmenet a pápai uralom utolsó éveit jelöli meg, amelyek a bibliai prófécia hatodik királyságának 1798-ban a föld trónjára helyezéséhez vezetnek. Az ezerkétszázkilencven éves prófécia kezdete a bibliai prófécia egyik királyságából a bibliai prófécia

következő királyságába való átmenetet jelöli meg, miként e prófécia vége is.

Az ezerháromszázharmincöt éves prófécia, amely „a mindennapi” 508-ban történt elvételével kezdődött, 1843-ban ér véget.

És attól az időtől fogva, hogy a mindennapi áldozat megszűnik, és a pusztító utálatosság felállítatik, ezerkétszázkilencven nap lesz. Boldog, aki várja, és megéri az ezerháromszázharmincöt napot. Dániel 12:11, 12.

Az ezerháromszázharmincöt esztendőről szóló prófécia 1843-ban ért véget, és Dániel azt mondja, hogy áldottak lesznek azok, akik „vártak”, amikor e prófécia beteljesedik. White testvér így mondja ezt.

„Boldogok azok a szemek, amelyek látták azokat a dolgokat, amelyek 1843-ban és 1844-ben láthatók voltak.”

„Az üzenet adatott. És az üzenet megismétlésében nem lehet késedelem, mert az idők jelei teljesednek; a befejező munkát el kell végezni. Rövid idő alatt nagy mű fog végbemenni. Hamarosan Isten rendelése szerint egy üzenet adatik, amely hangos kiáltássá fog duzzadni. Akkor Dániel megáll az ő osztályrészében, hogy bizonyóságot tegyen.” Manuscript Releases, 21. kötet, 437.

Ezért az ezerháromszázharmincöt éves prófécia kezdete azonosítja a pogányság vallásáról a pápaság vallására való átmenetet, s így módon azonosítja a protestantizmusról a millerita protestantizmusra való átmenetet.

Azok az adventisták, akik elutasítják az adventizmus alapvető igazságait, elutasítják mindazokat az idői próféciákat is, amelyeket a milleriták bemutattak, még a Dániel 8:14-ben szereplő kétezer-háromszáz évet is. Ezt a tényt nagyon is tagadhatják, de logikailag kimutatható, hogy ez a tény igaz; most azonban más a mondandóm lényege, ezért ezt egyelőre félreteszem, miközben megkíséreljük ezt a cikket lezárni.

Júda „dicsőséges földjének” Kr. e. 677-ben bekövetkezett szétszórátása Dániel 8:13–14-ben a „sereg” megtapodását jelképezi, és a modern dicsőséges föld, az Egyesült Államok megalapítására mutat előre. Ugyanezen versek kétezer-háromszáz éve Kr. e. 457-ben kezdődött, és a „szenthely” megtapodását jelképezi.

Akkor hallék egy szentet szólni; és egy másik szent így szólt ahhoz a bizonyos szenthez, aki szólt: Meddig tart a látomás a mindennapi áldozatról és a pusztító vétekről, hogy mind a szenthely, mind a sereg eltiportassék? És monda nékem: Kétezer és háromszáz estvéig és reggelig; azután kiderül a szenthely igazsága. Dániel 8:13, 14.

Kr. e. 677 és Kr. e. 457 olyan dátumok, amelyeket Isten népének és Isten szentélyének kapcsolata köt össze. Isten mind a sereget, mind a szentélyt ugyanabban az időben hozta ismét együvé, 1844. október 22-én. A Kr. e. 677 és Kr. e. 457 közötti kétszázhusz év egy olyan időszakot jelképez, amikor Isten egy útjelzőt állít fel, amely a világosság növekedését képviseli. 1844. október 22-én megérkezett a harmadik angyal világossága, a szentély világossága elkezdett ragyogni, és ott volt

egy sereg, hogy hirdesse a világosságot.

Abban a prófétai vonalban, amely azonosítja a Sátán és Krisztus által vívott hármass háborút, megszületett az 1611-es King James Biblia. Pontosan kétszázhusz évvel később, 1831-ben William Miller első alkalommal tette közzé üzenetét:

„Kilenc éven át William Miller meg volt győződve arról, hogy üzenetét az egyházaknak kell hirdetnie; mégis várt, abban reménykedve, hogy valamely elismert tekintély fogja kihirdetni a hamarosan eljövő Üdvözítő örömhírét. E várakozásával csupán az üzenet igazságát bizonyította; nevük ugyan az volt, hogy élnek, valójában azonban gyorsan haldokoltak. 1831-ben Miller megtartotta első előadását a próféciákról.” Steven Haskell, *The Seer of Patmos*, 77.

Isten megőrizte azokat a szent és helyes eredeti szövegeket, amelyeket a Biblia előállításához használtak. Ezután 1611-ben létrehozta az Ő Bibliáját. Majd támasztott egy hírnököt, aki a Bibliában fellelhető, abból levezetett és abban megalapozott szabályokat alkalmazta, hogy előállítsa az első angyal üzenetét. 1831-ben Miller üzenete hivatalos formát nyert, miként Krisztus történetében az üzenet Keresztelő János által nyert hivatalos formát, amint az üzenet minden reformmozgalomban hivatalos formát öltött. Miller üzenetét, az első angyalnak az ítélet megnyílását hirdető üzenetét közvetlenül alátámasztja a kétszázhusz éves prófétai időszak alkalmazása. Ez volt a figyelmeztetés üzenete a bibliai prófécia hatodik királyságának — az Egyesült Államoknak — kezdetén.

1996-ban kezdődött a Future for America szolgálata, és a harmadik angyal 1989-ben feloldott pecsétű üzenete — az az üzenet, amely a pápaság halálos sebének gyógyulását és a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvényt azonosította — megjelent egy *The Time of the End* című folyóiratban. Az adventizmus végén hangzó üzenet éppúgy formalizálódott, mint ahogyan a kezdetén hangzó üzenet is formalizálódott. Kezdetben az üzenet időhöz volt kötve, és az Isten Igéjében foglalt igazságok további kibontakozását képviselte. 1996-ban, kétszázhusz évvel az Egyesült Államok 1776-os megszületése után, az adventizmus végén hangzó üzenet formalizálódott, és a három angyal üzeneteinek további kibontakozását képviselte.

Amikor a republikánus szarv és a protestáns szarv párhuzamos történetét tárgyaljuk a bibliai prófécia hatodik királyságának történelmében, meg kell érteni, ki a protestáns szarv, és ki nem az.

Igyekezzél, hogy Isten előtt megállhass, mint kipróbált, szégyenkeznivaló nélküli munkás, aki helyesen hasogatja az igazság beszédét. A szentségtelen, üres beszédek pedig kerüld; mert azok egyre nagyobb istentelenségre vezetnek. 2 Timóteus 2:15, 16.